

Doc 05987

מי ניקה את לבון?

בתגובה על המכתב למערכת "עוד בלוף" ("הארץ", 24.12)

יוסף לבון מאשים את יואל מרקוס בדברי בלע ועיוות האמת על שהזכיר במאמרו "ישראל בלוף" ("הארץ", 19.12) את אחריותו של שר הביטחון ב-1954, פנחס לבון, לעסק הביש במצרים. לטענת "לבון", כמה פורומים של בדיקה קבעו ש"לפנחס לבון... לא היה כל חלק" בפאשלה המודיעינית-המבצעית של 1954.

אלא שיוסף לבון מנסה להסתמך על הזיכרון הקצר, או על העדר הירע, של הקוראים. כראי לציין את הדברים הבאים: ועדת הבדיקה של אולשן ודורי (בשיא בית המשפט העליון והרמטכ"ל הראשון) קבעה ב-1955 כי לא השתכנעה ששר הביטחון לא נתן הוראות לביצוע המבצע הכושל. ב-1960 קבעה ועדת כהן (מי שהיה היועץ המשפטי, שר המשפטים ושופט בית המשפט העליון) כי הזיופים שפנחס לבון טען כי נעשו כביכול כדי להפלילו "לא הוכחו". חקירה נוספת של המשטרה ב-1961 העלתה כי לא זויפו כל מסמכים, כטענת לבון.

אכן, "ועדת השבעה" שמנתה שבעה פוליטיקאים התכנסה ב-1960 וקבעה, בלי לשמוע עדים או למנות חוקרים מטעמה, כי לבון לא נתן את ההוראה לעסק הביש. אבל על קביעת ועדת שבעת הפוליטיקאים אמר היועץ המשפטי לממשלה ב-1964, השופט בנדואב (ברומה למבקר המדינה לעתיד, יצחק טובניק), ש"לא היו עומדות במבחן... ביקורתו של בית משפט בישראל". ובמלים פשוטות – "ממצאי" ועדת השבעה היו שווים כקליפת השום ונבעו מניעים פוליטיים, כלומר, נגד בן גוריון.

יואב לביא
תל אביב

20-12-91